

РЕШЕНИЕ

№ 2531

гр. София, 14.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57 състав, в публично заседание на 20.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13204** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145-178](#) от [Административно-процесуалния кодекс](#) (АПК) във вр. с [чл. 46а, ал. 1](#) и [ал. 2](#) от [Закона за чужденците в Република България \(ЗЧРБ\)](#).

Образувано е по жалба на А. Р./А. Р., [дата на раждане] гражданин на А. срещу Заповед УРИ№5392пам-815/08.11.2019г. на Началник на сектор „Незаконна миграция“ в отдел „Миграция“-СДВР, относно принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ при дирекция "Миграция". Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, необоснована и немотивирана. Сочи, че са нарушени производствените правила и материалните разпоредби на закона, тъй като органът се е задоволил бланкетно да посочи, че е налице опасност от укриване и е нарушено изискването за обосноваване на мотивите. Твърди се, че заповедта не съдържа мотиви за невъзможността да бъдат приложени други ефективни, но по-леки средства за изпълнение, което нарушава принципа за пропорционалност. Иска се да бъде провъзгласена нищожността на оспорената заповед или алтернативно да бъде отменена.

Ответникът – началник сектор "Незаконна Миграция" при МВР, чрез юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че са налице предпоставките на [чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ](#), както и че е налице опасност от укриване, тъй като спрямо жалбоподателят не желае да съдейства на компетентните органи да се завърне в

страна по произход и му е налагана по –лека мярка, която той не е изпълнявал.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и приложените в административната преписка писмени доказателства, приема следното: На 08.11.2019 г. около 16.30 часа, е получен сигнал от дежурен служител на 02 РУ- СДВР за задържан чужд гражданин е имена А. Р./А. Р., [дата на раждане] гражданин на А.. При извършена справка е установено, че същият е обявен за общодържавно издирване.Служителите на отдел „Миграция“ - СДВР, Мл.ПИ С. А. и Мл.ПИ В. К. са посетили районното управление и са провели беседа със същия, като в него са установили национален паспорт на името на А. Р., [дата на раждане] гражданин на А. с № 02930669 издаден на 15.01.2019 г. със срок на валидност да 15.01.2024 г.

От извършените справки е установено, че спрямо А. Р./А. Р. има издадена заповед на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ № 481/01.07.2004 г. на ОДМВР - С.. Спрямо него е издадена заповед № 1188/09.10.2019 г. на ОДМВР - С. за ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване.При проверка е установено, че чуждия гражданин не живее на посочения адрес, [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Е“, ет.7, ап.134 и не се е подписвал в териториалната структура на МВР, а именно 06 РУ - СДВР. При проверка в АИС - ИД е установено, че А. Р. /А. Р. е обявен за О. на 15.08.2018 г. с телеграма 23937 на ГДНП с причина „Незаконно пребиваващ - експулсиране“ по инициатива на дирекция „Миграция“.Заповедта по чл.41,т.2от ЗЧРБ за принудително отвеждане до границата е издадена от ОДМВР - С., във връзка с отказ от Държавна агенция за бежанци - МС за предоставяне на статут на А. Р./А. Р., [дата на раждане] с ЛН4 [ЕГН], като отказа е потвърден от ВАС. Настанен е в дом за временно настаняване на пълнолетни лица [населено място], където е пребивавал от 01.07.2004 г. до 16.02.2005г. Освободен е от ДВНПЛ - Б., като на чуждия гражданин е издадена заповед за „ежеседмично явяване в територия в структурите на МВР по местопребиваване, което той не е изпълнил. От проведеното интервю с него се установи, че същия няма договор за наем иадрес на който да пребивава постоянно. Не се е подписвал в 06 РУ - СДВР от 2008 г. и не е изпълнявал наложената обезпечителна мярка по заповед № 1188/09.10.2019 г. на ОДМВР - С. за ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване.

На чуждия гражданин е разяснено, че е незаконно пребиваващ и следва данапусне територията на Република България, но същият категорично заяви, че желае да остане в България и няма намерение да се завръща в А..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по [чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ](#), поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган –Началник сектор " Незаконна миграция" - МВР- компетентен орган съгласно [чл. 44, ал. 1](#) вр. [ал. 6 от ЗЧРБ](#). Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при

издаването ѝ.

Обжалваната заповед е издадена на основание [чл. 44, ал. 6 и ал.8 ЗЧРБ](#) (и съгласно който в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване на изпълнението на ПАМ по [чл. 39а, ал. 1, т. 2](#) и [3 ЗЧРБ](#), поради което следва да се основава на обективна причина, свързана с опасност от възпрепятстване на изпълнението, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ и да се предприема, когато не са възможни други по-леки мерки. Целта, която преследва обезпечителната мярка, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая е налице хипотезата на наложена принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ](#), чието изпълнение обезпечава принудителното настаняване. Според легалната дефиниция, съдържаща се в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане или други. От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е влязъл нелегално на територията на Р България, както и че категорично отказва да се върне в страната си по произход или да съдейства на компетентните органи за издаване на документи за пътуване. Жалбоподателят не е представил документ за самоличност, няма деклариран адрес на пребиваване, няма финансови средства, както и не разполага със средства, които да внесе като гаранция или валиден паспорт, който да предаде в залог, за да бъде заменена наложената мярка с друга от по-лек вид. При тези данни обоснован се явява изводът, че по отношение на оспорвания е налице опасност да се укрие по смисъла на [чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ](#) във вр. с [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#). Тъй като целта на принудителното настаняване в СДВНЧ е да осигури изпълнение на наложената ПАМ, то следва да се приеме, че в процесния случай са изпълнени изискванията на [чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ](#) за постановяване на оспорения административен акт, а именно на чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 "връщане до страна по произход" във вр. с [чл. 44, ал. 1](#) и [чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ](#) и съществува реална опасност да се укрие. Установените по делото обстоятелства сочат, че спрямо оспорвания не могат да бъдат приложени заедно или по отделно

някоя от по-леките мерки, предвидени в [чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ](#). Заповедта е издадена със срок до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за другата ПАМ, което означава, че с отпадането на необходимостта от изпълнение заповедта прекратява действието си, тъй като съгласно [чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ](#) настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца, т. е. настаняването има срочен характер, който в случая е съобразен от издателя на акта. В този смисъл е съобразен и [чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО](#) на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, според който, когато стане ясно, че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Според [чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО](#), освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане. В разпоредбата е предвидено също, че всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Наложената мярка за административна принуда с процесната заповед е в съответствие с посочената разпоредба, тъй като от представените доказателства е видно, че органът след настаняването на жалбоподателя е предвидил приемане на конкретни действия за проверка на самоличността на чужденеца и за осигуряване на документ за пътуване, с цел изпълнение на приложената ПАМ. Изложените в жалбата твърдения, че оспорената заповед е нищожна, тъй като е издадена за обезпечаването на ПАМ, която не може да бъде изпълнен, поради подадена от жалбоподателя молба за международна закрила, са неоснователни. По делото бяха събрани безспорни доказателства, че производството за международна закрила е приключило с влязъл в сила административен акт, с който молбата на жалбоподателя е отхвърлена като явно неоснователна. На следващо място наличието или липсата на възможност да бъде изпълнена ПАМ, чието изпълнение обезпечава принудителното настаняване, е обстоятелство, което може да обоснове унищожаемост, но не и нищожност на оспорения акт. Неоснователен е и изложеният в жалбата довод, че са нарушени производствените правила и материалните разпоредби на закона при издаването на оспорената заповед, тъй като органът се е задоволил бланкетно да посочи, че е налице опасност от укриване. В оспорената заповед са изложени фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се описал основанията, за да приеме, че са изпълнени предпоставките по [чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ](#). Посоченото предложение съдържа както фактически, така и правни аргументи, обосновавали принудителното настаняване, обсъдени по-горе в решението. По гореизложените мотиви, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран и на основание [чл. 172 АПК](#), Административен съд-София град,

Първо отделение, 57-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р./А. Р.,ЛНЧ:[ЕГН] [дата на раждане] гражданин на А. срещу Заповед УРИ№5392ПАМ-815/08.11.2019г. на Началник на сектор „Незаконна миграция“ в отдел „Миграция“-СДВР, относно принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ при дирекция "Миграция".

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: